У име Оца и Сина и Светога Духа.

Христос Воскресе браћо и сестре! Ево празника над празницима и славља над слављима. Васкрсење Христово, темељ и основ наше Хришћанске вере и Хришћанскога живота. Слави се четрдесет дана од Васкрса до Спасовдана, и још сваке недеље у току године. Значи близу сто дана у години је посвећено овоме дивноме и великоме празнику. Зашто? Зато што је Васкрсење Христово најважнији догађај не само у историји рода људскога, него у историји васионе.

До доласка Господа Христа ова земља је била пакао. Ова земља је била гробница, она је знала само за смрт, јер сви људи су одлазили у земљу без наде, без знања, да постоји нешто иза гроба. Доласком Господа Христа, најпре његовом науком, а онда његовим преславним чудесима. И пре свега и изнад свега, његовом славним Васкрсењем, он је показао да човек није створен за смрт, него за бесмртност. Зато је он и дошао са неба на земљу, постао човек, живео са људима, учио људе, и пострадао од људи, али и Васкрсао ради људи, да људима дарује живот вечни.

Многобројни су сведоци браћо и сестре његовога славнога Васкрсења, не само дванаест Апостола, не само Апостол Тома, који је тражио да види ране његове од клина и да их опипа, не само жене Мироносице, него и многа браћа којима се он јављао у току четрдесет дана, од Васкрсења до Вазнесења. И много више од тога. Сви Хришћани кроз векове, стотине и хиљаде, и милиони мученика, који су за Христа пострадали, и стотине и хиљаде Преподобних Отаца који су живот свој посветили Богу и његовом Јеванђељу, јесу сведоци Васкрсења Христовога. И сви Хришћани који су крштени у име Оца и Сина и Светога Духа, они су својеврсни сведоци Васкрсења Христовога. Јер да Христос није Васкрсао, не би било ни оних који у њега верују, него би он био први и последњи Хришћанин на земљи. И ми данас овде сабрани у овако великоме броју браћо и сестре, јер смо сведоци Васкрсења Христовога. Јер ми смо Хришћани не по нечему другоме, него зато што верујемо у

Христово Васкрсење, што верујемо да је Господ живи, и да је жива душа наша.

И данас у овај велики празник, велику недељу посвећену жени Самарјанки, имамо о њој, чули сте данас у Светом Јеванђељу једног предивног сведока Васкрсења Христовога, када се на бунару Јаковљеву Господ њој открио и казао да је он Месија спаситељ света. Она која је до тада била грешница, поверовала је у њега са својих пет сестара и два сина, и постала је од грешнице Апостол Христов. Кренула је у бели свет, у читаву тадашњу империју Римску, која је покривала цео тада познати свет да прововеда Васкрсење Христово, и њега Васкрслога. И не само да је проповедала, него је и пострадала за њега, и она и њених пет сестара и њена обадва сина.

И многи, многи остали до дана данашњега, новомученици, и мученици Хришћански, и многи из рода нашега Српскога, од Светога Саве па до Владике Николаја, и Оца Јустина. Сви који су крштени у име Христово, у Христа се обукли, они су сведоци Васкрсења Христовога.

Нека би Господ примио и наше данашње молитве, и наше данашње сведочење, јер ми смо овде дошли да прославимо овај велики празник али и да обележимо још један велики празник, празник Цара Константина и његове мајке Свете Царице Јелене. Који уствари падају на сутрашњи дан, али их ми данас прослављамо овако саборно, јер је Цар Константин не само био велики по својој моћи, по снази, него велики и по вери. Њему се Господ јавио пред једну одлучну битку, и укрепио га знаком крста свога рекавши: „Овим побеђујем“.

И Цар Константин је био тај који је до тада Хришћанима који су гоњени, и мучени, и спаљивани, и убијани, на сваком месту, он је издао један закон, један Едикт Милански, којим је дао слободу свима па и Хришћанима да могу слободно да верују у своју веру, да исповедају. И још је наредио да имања која су Хришћанима до тада

била одузета, и Цркви Христовој, да се имају њима вратити. Ето то је тај велики Цар Константин и он је тај закон издао пре 1700 година, 313 године, данас је 2013 година.

1700 година ми данас овде обележавамо, и зато смо и сабрани овде, да не само Светом Литургијом, него и једном духовном академијом која ће бити овде приређена, мало док се ми сада прихватимо, освежимо нечим, али без разилажења. Да останемо овде, има за све и послужење, и да се окрепимо и телесно и духовно, и да чујемо наше предаваче који су спремили своја предавања, за овај велики празник, за овај велики скуп, да их испоштујемо, да их саслушамо, и да се нечему од њих научимо.

И да нам Господ молитвама Светог Цара Константина, Свете Царице Јелене, и свих Светих угодника његових из рода нашега, да и нама Господ дарује мир, слободу исповедања наше вере, неокрњене, неупрљане, неискварене. На жалост данас је много оних који на нашу веру нападају, који је кваре разним измишљеним учењима, али ми треба да останемо у ономе у чему смо научени, чему смо поверовали од Светих Апостола, и Светих Отаца. Јер само у тој вери постоји и нада, на наше спасење. Постоји нада када пођемо одавде из овога света, једног дана сви ћемо поћи да се нађемо у Царству Христа Бога нашега, и да тамо са свима Светима и ми славимо Оца и Сина и Светога Духа, кроза све векове и сву вечност. Амин. Христос Воскресе!